

overstiger 8 Mill., altsaa mellem 3 og 4 pCt. af det hele Beløb. Det forekommer mig da, at disse finansielle Hensyn næppe ere vægtige nok til at overvinde de Betæneligheder, som man af andre Grunde, principielle Grunde, kan have mod den stigende Skala, og jeg kan derfor ikke af Hensyn til dette Moment fravige den Udtalelse, som jeg forleden tillod mig at fremsætte om det betænkelige i overhovedet at gaa til en saadan stigende Skala.

Det andet Punkt i Indkomstskatteloven, som jeg ønsker at berøre, er den tvungne Selvangivelse. De Herrer, med hvem jeg har haft den Ære at sidde som Kollega i denne Sal, ville vide, at jeg altid har været en Modstander deraf, og at ogsaa dette har været af principielle Grunde, fordi det forekommer mig, at denne Tvang, man vil paalægge, i Virkeligheden strider mod den borgerlige Frihed. Jeg kan ikke se andet, end at naar en Mand ærligt og redeligt driver et Erhverv for derved at underholde sig og sin Familie, har Samfundet for saa vidt ikke nogen Ret til at forlange, at han skal oplyse, hvor meget det lykkes ham at udbringe af denne Virksomhed, og hvorledes hans og hans Families økonomiske Forhold og Livsførelse i det hele taget er. Noget andet er det, at man finder, at det er rigtigt, at Staten kan kræve en Skat af Udbyttet af denne Virksomhed ligesom af enhver Virksomhed, som særlig knytter sig til fast Ejendom. Men det maa da være Statens egen Sag at finde ud af, hvor meget en Virksomhed af denne Natur ifølge sin Art og Beskaffenhed i Almindelighed kan antages at indbringe. Det kan da være rigtigt, at man giver den paagældende Adgang til at oplyse, at man har overvurderet dette for hans Vedkommende, at der altsaa for ham er saadanne særlige individuelle Forhold til Støde, at hans Indtægt ikke er saa stor, som man er gaaet ud fra — at man altsaa giver ham Adgang til Selvangivelse. Noget helt andet er det, naar man paalægger ham denne som en Pligt. Og naar man saa endda ikke gør dette over for samtlige Borgere, men kun over for et Mindretal, saa bliver det efter min Opfattelse stridende ikke blot mod den borgerlige Friheds Principper, men ogsaa mod den bor-

gerlige Ligheds Principper, saa er man inde paa Undtagelsesbestemmelser, rettede mod et Mindretal af Samfundet, noget, som altid maa siges at være betænkeligt. At det er et Mindretal, mod hvilket denne Bestemmelse rettes, kan ikke betvivles, thi naar vi betragte den kjøbenhavnske Indkomstskat, viser det sig, at over $\frac{2}{3}$ af Skatteyderne have en mindre Indtægt end 1,500 Kr., og at det altsaa kun er knap $\frac{1}{3}$, som kommer op derover, og ude i Landet vil Forholdet vel snarere stille sig saaledes, at det der er et forholdsvis mindre Mindretal, som kommer op over den nævnte Indtægt. Hvorfor skal da denne Tvang rettes mod dette Mindretal, naar man ikke finder det rigtigt at rette den mod alle — thi dette var dog et Standpunkt, som kunde forstaaes. Naar man nu vilde sige: Vi gaa til denne tvungne Selvangivelse, fordi vi mene, vi kun derigennem kunne naa til det fulde Udbytte af en Formue- og Indtægtsskat, maa jeg bemærke, at ogsaa her tror jeg, man bevæger sig i en Vildfarelse. Thi hvorledes er Forholdet nu for Københavns Vedkommende, hvor Selvangivelsen ikke er tvungen, men er en frivillig Sag? Ja, Forholdet er i Virkeligheden dette, at allerede nu bruge 82 pCt. af de skattepligtige Borgere Selvangivelse. Der indkom i Fjor i København 70,000 Selvangivelser. Deraf gik omtrent de 18,000 — mellem 18 og 19,000, tror jeg — ud paa, at de paagældende havde en mindre Indtægt end 800 Kr. og altsaa gjorde Paa-stand paa, at blive fritagne for Skat. Resultatet blev, at der var 62,000 skattepligtige — jeg taler helt igennem i runde Tal — og af dem havde omtrent 51,000 brugt Selvangivelse. Nu vil man maaske sige: Ja, men det er netop de store Indtægter, som ikke komme med Selvangivelse. Dertil vil jeg svare, at derom ved man ingenting. Men i det hele forekommer det mig, at denne Fordring om Selvangivelse rører en af de meget svage Sider ved Indkomstskatten overhovedet. Jeg er ikke, som det er blevet sagt, nogen Modstander af en Formue- og Indkomstskat, men jeg kan ganske vist ikke istemme den Begejstring for denne Skat, som saa ofte kommer til Orde. Jeg mener, at den ved Siden af sin teoretiske Fortræffelighed er